

Sygn. akt VI GC 883/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. V.**

przeciwko **D. P.**

o zapłatę

z powództwa głównego

I. zasądza od pozwanej D. P. na rzecz powódki E. V. kwotę 1 231,30 złotych (jeden tysiąc dwieście trzydzieści jeden złotych trzydzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 26 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanej D. P. na rzecz powódki E. V. kwotę 769,91 złotych (siedemset sześćdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

z powództwa wzajemnego

I. oddala powództwo;

II. zasądza od pozwanej D. P. na rzecz powódki E. V. kwotę 900 złotych (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI GC 883/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 stycznia 2017 roku, sprecyzowanym pismem z datą w nagłówku „dnia 21 lutego 2017 roku” (k. 68 akt), powódka E. V. domagała się zasądzenia od pozwanej D. P. kwoty 1 514,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż strony w dniu 06 lipca 2016 roku zawarły umowę zlecenia poprzez wymianę zgodnych oświadczeń woli w przedmiocie zlecenia przez pozwaną powódce i przyjęcia przez powódkę

do wykonania m. in. takich prac jak: przygotowanie bazy klientów, pozyskanie leadów sprzedażowych, nawiązanie kontaktu z towarzystwami ubezpieczeniowymi, prowadzenie kontaktów z klientami oraz pozostałymi pracownikami przedsiębiorstwa. Pozwana wielokrotnie zapewniała powódkę, iż potwierdzi umowę w formie pisemnej, co więcej udostępniła jej nawet projekt umowy. W dniu 20 czerwca 2016 roku za pośrednictwem M. O. – pełnomocnika pozwanej, pozwana zapewniła powódkę, iż do zawarcia umowy pisemnej dojdzie w dniu 22 czerwca 2016 roku. Nadto, od tej daty pozwana poczęła przysyłać na adres mailowy powódki pierwsze zadania, które powódka następnie realizowała na jej rzecz. Powyższe w sposób jednoznaczny wskazuje, iż obie strony nie tylko wyrażały zamiar podjęcia współpracy, lecz co więcej – wskazuje, iż strony dokonały wymiany zgodnych oświadczeń woli i przystąpiły do wykonania umowy. Fakt zlecenia do wykonania powódce coraz to nowych zadań niewątpliwie potwierdza, iż strony zawarły umowę w formie ustnej.

Nadto, w dniu 04 sierpnia 2016 roku pozwana D. P. wysłała powódce wiadomość e-mail, w którym wskazała jej nowy adres mailowy, który powódka miała wykorzystywać do realizacji zleceń na rzecz pozwanej. Pomimo zapewnień pozwanej, jak i faktycznego rozpoczęcia realizacji zadań przez powódkę ostatecznie nie doszło do potwierdzenia ustnej umowy na piśmie poprzez podpisanie umowy zlecenia w formie pisemnej, co w konsekwencji doprowadziło do odstąpienia przez powódkę od umowy.

Strony poczyniły ustalenia, iż powódka E. V. będzie otrzymywała wynagrodzenie miesięczne w wysokości 2 214 złotych brutto płatne do 15. dnia każdego miesiąca (przedmiotowe postanowienia zostały określone nie tylko ustnie, ale również w pisemnym projekcie umowy). Z uwagi na fakt, iż powódka rozpoczęła świadczenie usług na rzecz pozwanej D. P. w dniu 14 lipca 2016 roku, a zatem w terminie ustalonym z pozwaną i zgodnie z przyjętym przez strony, a zakończyła w dniu 10 sierpnia 2016 roku – domaga się ona zapłaty odpowiednio 2/3 ustalonej kwoty, tj. 1 476 złotych brutto. Z uwagi na fakt, iż powódka dochodzi roszczenia terminowego, pozwana począwszy od dnia 16 sierpnia 2016 roku pozostaje w zwłoce ze spełnieniem świadczenia. W konsekwencji powódka dokonała kapitalizacji odsetek przysługujących jej począwszy od dnia 16 sierpnia 2016 roku do dnia 30 grudnia 2016 roku. Suma skapitalizowanych odsetek za przedmiotowy okres wynosi kwotę 38,50 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 kwietnia 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 656/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwana D. P. wniosła o oddalenie powództwa i zaprzeczyła, jakoby w dniu 06 lipca 2016 roku poprzez wymianę zgodnych oświadczeń woli zawarła z powódką umowę zlecenia. Podniosła bowiem, że umowa zlecenia musi posiadać formę pisemną, a strony nie podpisały wymagań i wstępnych uzgodnień o przyszłej współpracy, samo zaś ich przesłanie drugiej stronie nie powoduje, że umowa nabierze mocy i będzie wywoływać wzajemne skutki wobec stron, które ją zawarły. Pozwana wskazała, że w mailu z dnia 05 lipca 2016 roku nie wyraziła oświadczenia woli zawarcia umowy, lecz wyraźnie wskazała, że jedną z przesłanek jej zawarcia jest przedstawienie zaświadczenia o niekaralności z Krajowego Rejestru Karnego. Jest to wymóg obligatoryjny do współpracy w tej branży, a takowego powódka nie złożyła do dnia 01 sierpnia 2016 roku, zatem nie spełniła podstawowych przesłanek i sama wyeliminowała siebie do podjęcia pracy w finansach.

Nadto pozwana wskazała, że powódka zapewniła ją, że może wykazać się swoimi kompetencjami, wobec czego zaproponowano jej dwutygodniowe bezpłatne uczestnictwo w realizowaniu uzgodnionych zadań firmy. Powódka nie wywiązała się w pozytywny sposób z postawionych jej zadań, nie realizowała cotygodniowych raportów pracy oraz nie była w stanie ich przedstawić aż do dnia 09 sierpnia 2016 roku, trudno więc mówić o pozytywnym spełnieniu warunków pozwalających na podpisanie trzymiesięcznej umowy o współpracy. Pozwana podniosła, że powódka nie przeszła wobec tego pierwszego etapu rekrutacji.

Pozwana wskazała także, że już w piśmie z dnia 01 września 2016 roku zanegowała wystawiony przez powódkę rachunek. Jak podkreśliła pozwana, sam fakt wystawienia przez powódkę błędnego i niezgodnego z prawem podatkowym rachunku nie może zostać uznany za wiążący, dokument ten zawiera szereg rażących błędów, w tym brak

istotnych części rachunku, nadto powódka miała zawieszoną działalność gospodarczą, miała też obowiązek zgłoszenia się jako czynny podatnik VAT, czego nie uczyniła.

Pozwem wzajemnym pozwana – powódka wzajemna D. P. domagała się zasądzenia od powódki – pozwanej wzajemnie E. V. kwoty 1 845 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od 04 września 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 06 czerwca 2016 roku powódka – pozwana wzajemnie E. V. skontaktowała się drogą telefoniczną z pełnomocnikiem pozwanej M. O. w sprawie doradztwa prawno – finansowego dotyczącego szkód w lokalu przy ulicy (...), w którym zamieszkuje. W nawiązaniu do ustnych ustaleń, w dniu 07 czerwca 2016 roku powódka – pozwana wzajemnie E. V. przesłała na adres mailowy pełnomocnika pozwanej M. O. skany dokumentów, w tym rzeczoznawcy budowlanego. Strony poprzez wymianę zgodnych oświadczeń woli w przedmiocie zlecenia przez powódkę – pozwaną wzajemnie E. V. pełnomocnikowi pozwanej i przyjęcia przez nią do wykonania pracy zgodnie z przesłanym mailem rozpoczęły współpracę w przedmiotowej sprawie. Powódka – pozwana wzajemnie E. V. zleciła również pełnomocnikowi pozwanej umówienie terminu konsultacji u mecenasa M. B. tytułem doradztwa prawnego. W dniu 14 lipca 2016 roku oraz w dniu 15 lipca 2016 roku również dodatkowo zleciła pozwanej – powódce wzajemnej D. P. usługi prawno – finansowe w zakresie analizy umowy cywilnoprawnej, jaka wiązała ją z ówczesnym pracodawcą oraz analizy dokumentu z ZUS i umowy bankowej.

Pozwana – powódka wzajemna D. P. wykonała swoje zobowiązanie wobec powódki – pozwanej wzajemnie E. V., wobec czego była ona zobowiązana do zapłaty należności wynikającej z faktury numer (...).

W odpowiedzi na pozew wzajemny powódka – pozwana wzajemnie E. V. wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc, że nigdy nie zlecała pozwanej – powódce wzajemnej D. P. wykonania na jej rzecz jakiegokolwiek zlecenia. Każdorazowo bowiem w przedmiotowych kwestiach kontaktowała się ze swoją znajomą M. O., która pomagała jej w ramach koleżeńskich przysług i prywatnej znajomości i nie posiadała wiedzy, że M. O. przesyła dokumenty D. P., która nie wykonała na rzecz powódki – pozwanej wzajemnej żadnej usługi doradztwa prawno – finansowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W maju 2016 roku na prezentacji produktów zdrowotnych E. V. spotkała swoją dawną znajomą z poprzedniej pracy M. O..

E. V. i M. O. odnowiły znajomość, umawiały się kilkakrotnie na kawę i w czasie jednego z takich spotkań E. V. opowiedziała M. O. o swoich problemach związanych z zalaniem budynku, w którym ma mieszkanie. M. O. zaproponowała, że umówi ją w tej kwestii na spotkanie ze współpracującym z nią adwokatem M. B..

Za konsultację z tym prawnikiem E. V. zapłaciła mu bezpośrednio kwotę 300 złotych.

E. V. poprosiła również M. O. o pomoc w przeanalizowaniu umowy kredytowej, na co M. O. zgodziła się. Wówczas E. V. przesłała na podany jej przez M. O. adres mailowy posiadane dokumenty, w tym dotychczasową umowę kredytu oraz umowę zlecenia i dokumenty związane ze świadczeniami, jakie otrzymuje z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Po kilku dniach M. O. poinformowała sms – em E. V., że nie ma dla niej dobrych wiadomości.

E. V. nie była świadoma, że M. O. przekazuje D. P. jej dokumentację.

wydruk wiadomości mailowej – k. 81-84, 85-86, 87-90, 132-135, 136-137 akt, wydruk wiadomości sms – k. 92,138 akt, zeznania powódki – pozwanej wzajemnie E. V. – protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku, k. 228-231 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:02 – 01:12:27)

E. V. i M. O. spotykały się jeszcze kilkakrotnie. M. O. opowiadała E. V., czym się zajmuje i że pracuje w Kancelarii (...) prowadzonej przez D. P..

E. V. za pośrednictwem M. O. w czerwcu 2016 roku poznała D. P..

zeznania powódki – pozwanej wzajemnie E. V. – protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku, k. 228-231 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:02 – 01:12:27), zeznania pozwanej – powódki wzajemnej D. P. – protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku, k. 228-231 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:18:23 – 02:33:11)

E. V. i D. P., także przy udziale M. O., rozpoczęły rozmowy o nawiązaniu współpracy.

D. P. zamierała stworzyć zespół współpracowników zajmujących się telemarketingiem i chciała tworzenie tego zespołu oraz kierowanie nim powierzyć E. V., która zapewniała ją, że posiada w tego typu pracy duże doświadczenie.

D. P. i E. V. ustaliły, że E. V. musi wznowić działalność gospodarczą, którą miała zawieszoną oraz uzyskać zaświadczenie o niekaralności z Krajowego Rejestru Karnego, wówczas strony miały podpisać stosowną umowę o współpracy. Planowały uczynić to z dniem 01 sierpnia 2016 roku.

D. P. wysłała E. V. projekt umowy o współpracy i świadczeniu usług wraz z załącznikami, a także projekt umowy o poufności i umowy o zachowaniu tajemnicy handlowej, nieomijaniu i uczciwym handlu. W projekcie przewidywano, że wynagrodzenie E. V. miało wynosić miesięcznie kwotę 1 800 złotych netto (tj. 2 214 złotych) brutto i miało być płatne do 15. dnia każdego miesiąca na podstawie wystawionej faktury.

E. V. miałyby zajmować się świadczeniem usług związanych z telemarketingiem na podstawie bazy klientów przekazanych przez D. P. oraz własnej bazy klientów, nadzorem nad zespołem telemarketingu i rekrutowaniem osób do pracy w telemarketingu i przedstawicieli handlowych, do jej obowiązków należeć miało również składanie w każdy poniedziałek tygodniowych raportów zgodnie z otrzymanym drukiem.

projekt umowy o współpracy i świadczeniu usług wraz załącznikami – k. 23-29, 34-40, 129-131 akt, projekt umowy o poufności – k. 30-31, 41-42 akt, projekt umowy o zachowaniu tajemnicy handlowej, nieomijaniu i uczciwym handlu – k. 32-33, 43-44 akt, zeznania powódki – pozwanej wzajemnie E. V. – protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku, k. 228-231 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:02 – 01:12:27), zeznania pozwanej – powódki wzajemnej D. P. – protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku, k. 228-231 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:18:23 – 02:33:11)

Mailem z dnia 05 lipca 2016 roku D. P. wysłała E. V. wzór zapytania o udzielenie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w celu jego wypełnienia, wskazując jej, że uzyskanie takiego zaświadczenie o niekaralności jest niezbędne do podjęcia pracy w dziedzinie finansów.

D. P. i E. V. przy udziale pełnomocnika D. P. – M. O. ustaliły, że w międzyczasie, tj. zanim E. V. wznowi swoją działalność gospodarczą i uzyska zaświadczenie o niekaralności, E. V. będzie wykonywała już pewne czynności w kierunku tworzenia zespołu swoich współpracowników, a także inne zadania wskazane jej przez M. O..

W tym celu m. in. D. P. utworzyła E. V. służbowe konto mailowe.

wydruk wiadomości mailowej – k. 50, 54, 128 akt, zeznania powódki – pozwanej wzajemnie E. V. – protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku, k. 228-231 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:02 – 01:12:27), zeznania pozwanej – powódki wzajemnej D. P. – protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku, k. 228-231 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:18:23 – 02:33:11)

E. V. przystąpiła do tworzenia zespołu telemarketerów, którym w przyszłości miała kierować, proponując D. P. kilkoro kandydatów, w tym między innymi W. P..

E. V. zaczęła także tworzyć bazę klientów na podstawie wcześniej posiadanych przez siebie kontaktów, którą częściowo (w zakresie około 1/4) przekazała M. O. i D. P.. Baza klientów jedynie w części została sporządzona w wymaganym formacie Excel, pozostała część miała postać dokumentu w programie Word.

E. V. rozpoczęła także telefonicznie nawiązywanie kontaktów z innymi potencjalnymi kontrahentami w celu rozeznania ich zainteresowania współpracą.

Z takich przeprowadzonych rozmów E. V. sporządzała często notatki, które zazwyczaj przekazywała M. O..

Również M. O. zlecała jej zadania do wykonania, m. in. związane z ustaleniem kosztów tworzenia strony www.

E. V. na platformie internetowej (...) ujawniła bez zgody i wiedzy D. P., że jest konsultantem w Kancelarii (...) od sierpnia 2016 roku.

wydruk wiadomości mailowej – k. 45-48, 49, 51-53, 56-57, 62, 151-156, 160 akt, zeznania powódki – pozwanej wzajemnie E. V. – protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku, k. 228-231 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:02 – 01:12:27), zeznania pozwanej – powódki wzajemnej D. P. – protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku, k. 228-231 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:18:23 – 02:33:11), zeznania świadka W. P. – protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku, k. 228-231 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:32 – 00:19:02)

Mimo tego, że wznowienie przez E. V. działalności gospodarczej przedłużało się i nie przedstawiła ona także wymaganego zaświadczenia o niekaralności, E. V. naciskała na zawarcie pisemnej umowy o współpracy.

W dniu 08 sierpnia 2016 roku D. P. zwróciła się do E. V. o przedstawienie raportów z wykonanych zadań w okresie od dnia 15 lipca 2016 roku do dnia 31 lipca 2016 roku oraz od dnia 01 sierpnia 2016 roku do dnia 08 sierpnia 2016 roku.

Raporty zostały przedstawione, jednakże jedynie w części w wymaganym formacie.

W związku z tym, że D. P. nie była zadowolona ze współpracy z E. V., z którą kontakt stał się utrudniony, w dniu 10 sierpnia 2016 roku D. P. wraz z M. O. spotkały się z E. V. domagając się od niej również przedstawienia dokumentów potwierdzających jej kwalifikacje.

E. V. poczuła się urażona podważaniem jej kompetencji i z uwagi na niepodpisanie z nią pisemnej umowy mailem z dnia 11 sierpnia 2016 roku złożyła D. P. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o świadczenie usług.

wydruk wiadomości mailowej – k. 58-61, 64, 145-147 akt, wydruk wiadomości sms – k. 148-150 akt, zeznania powódki – pozwanej wzajemnie E. V. – protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku, k. 228-231 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:19:02 – 01:12:27), zeznania pozwanej – powódki wzajemnej D. P. – protokół rozprawy z dnia 16 lutego 2018 roku, k. 228-231 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:18:23 – 02:33:11)

W dniu 10 sierpnia 2016 roku D. P. wystawiła E. V. fakturę numer (...) z tytułu usługi doradztwa prawno – finansowego dotyczącego szkód na lokalu przy (...) na podstawie dostarczonych dokumentów na kwotę 738 złotych brutto oraz doradztwa prawno – finansowego oraz analizy wad prawnych w umowie kredytowej z dnia 22 marca 2016 roku na kwotę 1 107 złotych brutto, łącznie na kwotę 1 845 złotych brutto.

D. P. wzywała E. V. do zapłaty powyższej kwoty.

wydruk wiadomości mailowej – k. 93, 139 akt, faktura – k. 94 akt, faktura wraz z dowodem nadania i odbioru – k. 140-141 akt, wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania i odbioru – k. 97-99, 100-102, 142-144 akt

W dniu 11 sierpnia 2016 roku E. V. wystawiła D. P. rachunek na kwotę 1 476 złotych brutto za wykonywanie w okresie od dnia 14 lipca 2016 roku do dnia 10 sierpnia 2016 roku na polecenie D. P. czynności w postaci: przygotowania bazy klientów, nawiązywania kontaktów telefonicznych z potencjalnymi klientami, pozyskiwania leadów sprzedażowych, konsultacji i rozmów dotyczących ewentualnego tworzenia strony www dla kancelarii, pozyskiwania franczyzodawcy na usługi tłumaczeń, nawiązywania kontaktów z towarzystwami ubezpieczeniowymi i prowadzenia konsultacji telefonicznych z pełnomocnikiem kancelarii M. O.

E. V. nie była czynnym podatnikiem podatku VAT.

E. V. wznowiła działalność gospodarczą z dniem 08 sierpnia 2016 roku, przy czym wniosek w tym przedmiocie złożyła w dniu 25 lipca 2016 roku.

E. V. uzyskała zaświadczenie o niekaralności w dniu 24 sierpnia 2016 roku.

rachunek – k. 118 akt, zaświadczenie Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 120 akt, zapytanie o udzielenie informacji o osobie – k. 188 akt, potwierdzenie przyjęcia wniosku – k. 189 akt

Sąd zważył, co następuje:

Sąd faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności.

Dokonując rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie Sąd oparł się także na zeznaniach świadka W. P. w zakresie, w jakim potwierdził on, że powódka – pozwana wzajemnie E. V. nawiązała z nim kontakt i zaproponowała współpracę w ramach budowanego przez siebie zespołu, a także, że następnie skontaktowała się z nim w tej sprawie M. O. jako przedstawiciel Kancelarii (...) domagając się wypełnienia ankiety personalnej i że ostatecznie odwołała z nim spotkanie w sprawie pracy wskazując na utratę zaufania do powódki – pozwanej wzajemnie E. V..

Sąd oparł się także na zeznaniach stron, przy czym za niewiarygodne Sąd uznał zeznania powódki – pozwanej wzajemnej E. V. w zakresie, w jakim twierdziła, że miała zarabiać kwotę 3 000 złotych, okoliczność ta nie znajduje bowiem potwierdzenia w żadnym ze zgromadzonych dowodów, a pozwana – powódka wzajemna D. P. stanowczo temu zaprzeczyła potwierdzając jednakże kwotę wskazaną w projekcie umowy z dnia 01 sierpnia 2016 roku. W pozostałym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom powódki – pozwanej wzajemnej E. V. uznając je za logiczne i spójne.

Oceniając natomiast zeznania pozwanej – powódki wzajemnej D. P. Sąd uznał je za niewiarygodne w zakresie, w jakim wskazywała ona, że powódka – pozwana wzajemnie E. V. sama zaproponowała, że będzie wykonywać w okresie do zawarcia pisemnej umowy czynności na jej rzecz tylko po to, żeby wykazać swoje kompetencje, co miało być warunkiem podpisania z nią umowy o treści wynikającej z projektu z dnia 01 sierpnia 2016 roku. Niezależnie jednakże od tego, kto zaproponował współpracę stron w takim kształcie, nie zmienia to faktu, że pozwana – powódka wzajemna D. P. wyraziła na to zgodę (co wynika również wprost z jej pisma z dnia 25 sierpnia 2016 roku, k. 123-124 akt) i co więcej zlecała ona powódce – pozwanej wzajemnie E. V. w tym czasie zadania do wykonania. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że w kwestii odpłatności wykonywanych czynności twierdzenia pozwanej – powódki wzajemnej D. P. pozostają niespójne, początkowo wskazywała ona, że miały być one wykonywane bez wynagrodzenia, by następnie zeznać: „nie rozmawiałam z powódką, żeby te czynności wykonywała za darmo”.

Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania pozwanej – powódki wzajemnej D. P. także w zakresie, w jakim wskazywała, że powódka – pozwana wzajemnie E. V. zleciła jej analizę prawną dotyczącą umowy zlecenia i dokumentacji ZUS, okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonych dowodach, a powódka – pozwana wzajemnie E. V. kategorycznie temu zaprzeczyła. Co więcej twierdzenia pozwanej – powódki wzajemnej D. P. w tym zakresie stoją w sprzeczności z treścią wystawionej przez nią faktury numer (...), z której wynika, że świadczyła ona doradztwo prawno – finansowe dotyczące szkód na lokalu przy ulicy (...) na podstawie dostarczonych dokumentów oraz doradztwo prawno – finansowe i analizę wad prawnych w umowie kredytowej. Za sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym uznać należy, ażeby pozwana – powódka wzajemna D. P. rozliczając na koniec współpracy, jak wynikało z jej maila z dnia 11 sierpnia 2016 roku (k. 93 akt), pracę na rzecz powódki – pozwanej wzajemnej E. V., nie uwzględniła w tym

rozliczeniu usług doradztwa prawnego świadczonego w zakresie umowy zlecenia i świadczeń ZUS. W ocenie Sądu w tym zakresie nie doszło do udzielenia pozwanej – powódce wzajemnej D. P. jakiegokolwiek zlecenia, zaś dokumenty związane z umową zlecenia, czy świadczeniami ZUS były niezbędne do oceny warunków umowy kredytowej (w tym np. tzw. zdolności kredytowej).

W ocenie Sądu niewiarygodne pozostawały także zeznania pozwanej – powódki wzajemnej D. P. odnośnie zlecenia jej doradztwa w zakresie szkody w związku z zalaniem budynku oraz w zakresie analizy umowy kredytowej. Jak bowiem wynikało z zeznań powódki – pozwanej wzajemnie E. V., wprawdzie zleciła ona „przyjrzenie się” tym sprawom, ale uczyniła to wobec M. O. w ramach prywatnej koleżeńskiej przysługi i nigdy żadna ze stron nie uzgadniała wynagrodzenia z tego tytułu. Co więcej, z zeznań powódki – pozwanej wzajemnie E. V. wynikało, że pomoc M. O. w kwestii zalania budynku sprowadziła się do umówienia jej na spotkanie ze znajomym prawnikiem – adwokatem M. B., za którego doradztwo powódka – pozwana wzajemnie E. V. uiściła mu należne wynagrodzenie. Jednocześnie nie znalazły żadnego potwierdzenia w zaoferowanych dowodach twierdzenia pozwanej – powódki wzajemnej D. P., że w ramach analizy tej sprawy podejmowała ona jakiegokolwiek czynności, w tym związane z zasięgnięciem opinii rzeczoznawcy budowlanego. Odnosząc się natomiast do jej zeznań dotyczących doradztwa w zakresie umowy kredytowej, to również i w tym przypadku nie znajduje w ocenie Sądu potwierdzenia wskazywana przez nią okoliczność, że to jej przedmiotowe zlecenie zostało udzielone. Konstatacji tej nie zmienia zdaniem Sądu okoliczność, że M. O. dokumentację przekazaną jej przez powódkę – pozwaną wzajemnie E. V. przekazała w dniu 15 lipca 2016 roku (mail – k. 87 akt) pozwanej – powódce wzajemnie D. P., okoliczność ta nie może w żaden sposób dowodzić, że stroną zlecenia była właśnie ona (D. P.), zwłaszcza wobec twierdzeń powódki – pozwanej wzajemnie, że to M. O. miała zająć się tym również w ramach koleżeńskiej pomocy. Jest to uzasadnione tym bardziej, że M. O. już w dniu 13 lipca 2016 roku (a więc wcześniej aniżeli przesyłała dokumenty pozwanej – powódce wzajemnej) wysłała do E. V. smsa o treści „(...) zapoznałam się z umową zlecenia i umową bankową, lecz niestety nie mam dla Ciebie dobrych wiadomości (...)”. W ocenie Sądu treść tej wiadomości – mająca nieformalny, prywatny charakter – potwierdza również to, że stroną zlecenia na analizę tej sprawy była M. O..

Niezależnie od powyższego, wbrew twierdzeniom pozwanej – powódki wzajemnej D. P. dowodu na wykonanie przez nią zlecenia w zakresie analizy umowy kredytowej nie stanowi bynajmniej pismo M. O. z dnia 15 lipca 2016 roku. Dokument ten jako dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych tam twierdzeń, nadto w żaden sposób nie wynika z niego, że dotyczy on analizy prawnej i wad w umowie kredytowej powódki – pozwanej wzajemnie E. V., zawiera ono bowiem jedynie ogólne warunki udzielenia kredytu przez jeden z banków, które dotyczyć mogą jakiegokolwiek klienta.

Pismem z dnia 11 stycznia 2018 roku D. P. cofnęła wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. O..

W ocenie Sądu powództwo główne było zasadne w przeważającej części, zaś powództwo wzajemne podlegało oddaleniu.

Co do powództwa głównego:

W niniejszej sprawie powódka – pozwana wzajemnie E. V. domagała się zasądzenia od pozwanej – powódki wzajemnej D. P. kwoty 1 514,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami procesu, swoje roszczenie wywodząc z umowy, jaka została zawarta między stronami ustnie, a także z faktu świadczenia wynikających z niej usług na rzecz pozwanej – powódki wzajemnej D. P. w okresie od dnia 14 lipca 2016 roku do dnia 10 sierpnia 2016 roku, za które powódka – pozwana wzajemnie E. V. nie otrzymała od niej wynagrodzenia.

Kwestionując żądanie pozwu pozwana – powódka wzajemna D. P. wskazywała, że nie zawarła z powódką – pozwaną wzajemnie żadnej umowy, zaś umowa zlecenia powinna posiadać formę pisemną. Podniosła ona również, że powódka – pozwana wzajemnie E. V. przed zawarciem pisemnej umowy miała uczestniczyć w dwutygodniowym bezpłatnym realizowaniu uzgodnionych zadań firmy. Taka umowa pisemna nie została jednakże ostatecznie zawarta, gdyż powódka – pozwana wzajemnie E. V. nie przedstawiła zaświadczenia o niekaralności z Krajowego Rejestru Sądowego

i nie wznowiła działalności gospodarczej, a także nie wywiązała się w sposób pozytywny z postawionych jej zadań, nie realizowała cotygodniowych raportów pracy i nie była w stanie ich przedstawić do dnia 09 sierpnia 2016 roku.

Mając na uwadze tak zakreślony spór, w pierwszej kolejności rozstrzygnąć należało, czy w okresie od dnia 14 lipca 2016 roku do dnia 10 sierpnia 2016 roku, tj. w okresie, za który powódka – pozwana wzajemnie E. V. domaga się zapłaty, strony łączyła jakakolwiek umowa.

Zgodnie z treścią art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług (a taki charakter miała łącząca strony umowa, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia), które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Nie było przy tym wątpliwości, że umowa zlecenia, a przez to także umowa o świadczenie usług, może zostać zawarta w jakiegokolwiek formie, także w formie ustnej.

Stosownie do treści art. 734 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonane zlecenie należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy art. 735 k.c.). W razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych (art. 744 k.c.).

Zdaniem Sądu niezależnie od tego, kto zaproponował współpracę w okresie przed zawarciem pisemnej umowy, nie zmienia to faktu, że pozwana – powódka wzajemna D. P. wyraziła na to zgodę i co więcej zlecała powódce – pozwanej wzajemnie E. V., osobiście lub poprzez swojego pełnomocnika – M. O., zadania do wykonania. Prowadzi to zaś do jednoznacznego wniosku, że w ten sposób strony zawarły ustnie umowę, której przedmiotem było świadczenie określonych zleconych przez pozwaną – powódkę wzajemną D. P. usług związanych m. in. z rekrutacją pracowników do telemarketingu, czy tworzeniem bazy klientów.

Umowa o świadczenie usług jest umową starannego działania, zatem jej celem jest wykonywanie określonych czynności, które nie muszą zmierzać do osiągnięcia rezultatu, lecz oczywiście mogą. Chociaż sama definicja zakłada dążenie do osiągnięcia określonego rezultatu, jednakże w razie jego nieosiągnięcia, ale jednoczesnego dołożenia wszelkich starań w tym kierunku, przy zachowaniu należytej staranności, zleceniobiorca nie ponosi odpowiedzialności za niewykonanie zobowiązania. W tej sytuacji nie uzyskanie zakładanych wyników, nie stanowi samo w sobie o nienależyтым wykonaniu umowy i nie pozbawia zleceniobiorcy prawa do wynagrodzenia, o ile przy wykonywaniu usług nie naruszył on wymaganej przy ich świadczeniu należytej staranności.

Jak wykazało postępowanie dowodowe, powódka – pozwana wzajemnie E. V. przystąpiła do tworzenia zespołu telemarketerów, którym w przyszłości miała kierować, proponując pozwanej – powódce wzajemnej D. P. kilkoro kandydatów, w tym między innymi W. P.. Jednocześnie w ocenie Sądu okoliczność, że były to osoby znane powódce – pozwanej wzajemnie z wcześniejszej pracy, jak również okoliczność, że osoby te nie zostały ostatecznie zaakceptowane przez pozwaną – powódkę wzajemnie pozostaje bez wpływu na żądanie powódki – pozwanej wzajemnie, pozwana – powódka wzajemna D. P. nie wykazała bowiem, ażeby w tym zakresie usługi były świadczone bez zachowania należytej staranności.

Powódka – pozwana wzajemnie E. V. zaczęła także tworzyć bazę klientów na podstawie wcześniej posiadanych przez siebie kontaktów, którą częściowo (w zakresie około 1/4) przekazała M. O. i pozwanej – powódce wzajemnej. Sąd zważył również, że czynności, jakie powódka – pozwana wzajemnie E. V. wykonywała w tym zakresie polegały np. na telefonicznym nawiązywaniu kontaktów z innymi potencjalnymi kontrahentami w celu rozeznania ich zainteresowania współpracą, z których to rozmów powódka – pozwana wzajemnie sporządzała często notatki, które zazwyczaj przekazywała M. O.. Wreszcie Sąd miał na uwadze, że zarówno pozwana – powódka wzajemna, jak i również M. O. zlecały jej zadania do wykonania, m. in. związane z ustaleniem kosztów tworzenia strony www. Odnośnie zaś raportów, to jak wynikało z zeznań powódki – pozwanej wzajemnie E. V. przygotowała ona raporty, z tym, że jedynie w części zostały one sporządzone w wymaganym formacie Excel, pozostała część miała postać dokumentu w programie

Word. Sąd miał przy tym na uwadze, że powódka – pozwana wzajemnie E. V. konsultowała się wielokrotnie z M. O. zdając jej sprawozdanie z podejmowanych działań.

Również bez wpływu na ewentualne wynagrodzenie powódki – pozwanej wzajemnie E. V. pozostawała okoliczność pozyskania, jak wynika z pisma z dnia 25 sierpnia 2016 roku (k. 123-124 akt) tylko jednego „lida sprzedażowego”, pozwana – powódka wzajemna D. P. nie wykazała bowiem, że w tym zakresie powódka – pozwana wzajemnie była zobowiązana do pozyskania określonej liczby „lidów sprzedażowych” ani, że przy ich pozyskiwaniu naruszyła należyta staranność.

Wskazać przy tym należy, że pozwana – powódka wzajemna D. P. podnosząc początkowo, że powódka – pozwana wzajemnie E. V. nie wywiązała się w sposób pozytywny z postawionych jej zadań, w ocenie Sądu potwierdziła de facto, że powódka – pozwana wzajemnie E. V. wykonywała na jej rzecz czynności, w tym wskazane w rachunku z dnia 11 sierpnia 2016 roku. Natomiast późniejsze, na etapie zeznań stron, kwestionowanie w ogóle ich wykonywania przez powódkę – pozwaną wzajemnie, w ocenie Sądu pozostało gołosłowne i ukierunkowane jedynie na uniknięcie konieczności zapłaty.

Reasumując, w ocenie Sądu powódka – pozwana wzajemnie E. V. zdołała wykazać, że w okresie, za jaki domaga się zapłaty, łączyła ją z pozwaną – powódką wzajemną D. P. ustna umowa o świadczenie usług związanych z rekrutacją członków zespołu telemarketerów, którym powódka – pozwana wzajemnie miała kierować, a także innych usług związanych z budowaniem bazy klientów, czy wykonywaniem innych zadań zleconych jej przez pozwaną – powódkę wzajemną D. P. oraz że powódka – pozwana wzajemnie E. V. czynności te wykonywała, przy czym pozwana – powódka wzajemna D. P. nie zdołała wykazać, że podejmując te działania powódka – pozwana wzajemnie E. V. nie zachowała wymaganej przy ich wykonywaniu staranności.

W przypadku umowy zlecenia (umowy o świadczenie usług) ustawodawca przyjmuje swego rodzaju domniemanie odpłatności, bowiem jeśli ani z umowy ani z okoliczności nie wynika, że zleceniobiorca zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. W związku z tym brak odpłatności zlecenia musi wynikać w sposób wyraźny z treści umowy lub z okoliczności sprawy. Jeżeli strony wyraźnie nie zastrzegły nieodpłatności umowy o świadczenie usług lub nie wynika ona z okoliczności, zleceniobiorca po wykonaniu usług może domagać się wynagrodzenia.

W niniejszej sprawie pozwana – powódka wzajemna D. P. podniosła, że powódka – pozwana wzajemnie E. V. przed zawarciem pisemnej umowy zobowiązała się uczestniczyć w dwutygodniowym bezpłatnym realizowaniu uzgodnionych zadań firmy. Jednocześnie okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w zeznaniach nie tylko powódki – pozwanej wzajemnie E. V., ale również samej pozwanej – powódki wzajemnej, która wskazała, że „nie rozmawiałam z powódką, żeby te czynności wykonywała za darmo”. W tej sytuacji zatem nie sposób przyjąć, ażeby strony ustaliły, że czynności te powódka – pozwana wzajemnie miała wykonywać bez jakiegokolwiek wynagrodzenia. Zgodnie zaś z rozkładem ciężaru dowodu, skoro pozwana – powódka wzajemna D. P. twierdziła, że wykonywanie czynności przez powódkę – pozwaną wzajemnie E. V. było nieodpłatne, to na pozwanej – powódce wzajemnej D. P. spoczywał obowiązek wykazania tego faktu.

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że w przypadku przedłożenia zaświadczenia o niekaralności i wznowienia działalności gospodarczej strony miały zamiar zawrzeć pisemną umowę o świadczenie przedmiotowych usług przewidując wynagrodzenie miesięczne w kwocie 1 800 złotych netto i kwotę taką potwierdziła pozwana – powódka wzajemnie. Natomiast twierdzenia powódki – pozwanej wzajemnie E. V., jakoby strony ustalały wynagrodzenie na kwotę 3 000 złotych, nie znalazły potwierdzenia w żadnym ze zgromadzonych dowodów, a pozwana – powódka wzajemna stanowczo temu zaprzeczyła.

W tej sytuacji Sąd przyjął, że powódce – pozwanej wzajemnie E. V. przysługuje wynagrodzenie ustalone w oparciu o kwotę 1 800 złotych netto, jako, że powódka – pozwana wzajemnie oświadczyła, iż nie jest czynnym płatnikiem podatku od towarów i usług, wobec czego jej wynagrodzenie nie podlega powiększeniu o ten podatek.

Wobec powyższego w ocenie Sądu powódce – pozwanej wzajemnie E. V. przysługuje wynagrodzenie proporcjonalne do okresu świadczenia usług, tj. w kwocie 1 200 złotych netto i w tym zakresie żądanie pozwu było zasadne. Za uzasadnione Sąd uznał także jej żądanie dotyczące skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od tej kwoty za okres od dnia 17 sierpnia 2016 roku do dnia 30 grudnia 2016 roku w kwocie 31,30 złotych. Jedyne na marginesie wskazać należy, że ewentualne nieprawidłowości dotyczące wystawionego rachunku pozostają bez jakiegokolwiek wpływu na obowiązek zapłaty wynagrodzenia.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 735 § 1 k.c. w zw. z art. 481 k.c. w sprawie z powództwa głównego w punkcie I wyroku zasądził od pozwanej D. P. na rzecz powódki E. V. kwotę 1 231,30 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 26 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty.

Uznając dalej idące żądanie pozwu głównego za niezasadne, Sąd w punkcie drugim wyroku oddalił je na mocy powołanych wyżej regulacji stosowanych a contrario.

O kosztach procesu z powództwa głównego Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielania kosztów na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którą każda ze stron powinna ponieść koszty procesu w takim stopniu w jakim przegrała sprawę.

W niniejszej sprawie powódka wygrała sprawę w 81,30%, natomiast pozwana w 18,70%. W świetle powyższego powódce należy się zwrot w 81,30% poniesionych przez nią kosztów, zaś pozwanej należy się zwrot poniesionych przez nią kosztów w 18,70%. Koszty procesu poniesione przez powódkę wyniosły 947 złotych (30 złotych – opłata sądowa od pozwu, 900 złotych – koszty zastępstwa procesowego, 17 złotych – opłata skarbową od pełnomocnictwa). W związku z tym, że pozwana nie poniosła kosztów procesu, powódce przysługiwał ich zwrot w 81,30%, tj. w kwocie 769,91 złotych, o czym Sąd orzekł w punkcie trzecim.

Co do powództwa wzajemnego:

Pozwem wzajemnym pozwana – powódka wzajemna D. P. domagała się zasądzenia od powódki – pozwanej wzajemnie E. V. kwoty 1 845 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od 04 września 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu tytułem wynagrodzenia za świadczone na rzecz powódki – pozwanej wzajemnie E. V. usługi prawno – finansowe dotyczące likwidacji szkody zalaniowej w budynku, w których pozwana – powódka wzajemna ma mieszkanie, a także usługi prawno – finansowe w zakresie analizy umowy cywilnoprawnej, jaka wiązała ją z ówczesnym pracodawcą oraz analizy dokumentu z ZUS i umowy bankowej.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu wzajemnego powódka – pozwana wzajemnie E. V. podniosła, że nigdy nie zlecała pozwanej – powódce wzajemnej D. P. wykonania na jej rzecz jakiegokolwiek usług prawnych. Każdorazowo bowiem w przedmiotowych kwestiach kontaktowała się ze swoją znajomą M. O., która pomagała jej w ramach koleżeńskich przysług i prywatnej znajomości nieodpłatnie i nie posiadała wiedzy, że M. O. przesyła dokumenty pozwanej – powódce wzajemnej D. P.. Powódka – pozwana wzajemnie E. V. wskazała także, że pozwana – powódka wzajemna D. P. nie wykonała na rzecz powódki – pozwanej wzajemnej żadnej usługi doradztwa prawno – finansowego.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązku, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, Lex nr 8416).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na pozwanej – powódce wzajemnej D. P. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że łączyła ją z powódką – pozwaną wzajemnie E. V. umowa o świadczenie na jej rzecz usług prawno – finansowych w przedmiotowych sprawach oraz

że usługi te zostały przez nią wykonane, co aktualizowałoby po stronie powódki – pozwanej wzajemnie obowiązek zapłaty.

W ocenie Sądu pozwana – powódka wzajemna D. P. powyższemu obowiązkowi nie sprostowała i nie zdołała wykazać, że powódka – pozwana wzajemnie E. V. zlecając analizę jej spraw M. O. (będącej pełnomocnikiem D. P.) zawarła w tym zakresie umowę z samą pozwaną – powódką wzajemną D. P..

W pierwszej kolejności przy tym wskazać należy, że nie polegają na prawdzie zeznania pozwanej – powódki wzajemnej D. P., jakoby powódka – pozwana wzajemnie E. V. zleciła (i to pozwanej – powódce wzajemnej) analizę prawną dotyczącą umowy zlecenia i dokumentacji ZUS, okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonych dowodach i co więcej, jak już wskazano w powyższej części uzasadnienia, stoi to w sprzeczności z treścią wystawionej przez samą pozwaną – powódkę wzajemną D. P. faktury numer (...), z której wynika, że świadczyła ona doradztwo prawno – finansowe dotyczące szkód na lokalu oraz doradztwo prawno – finansowe i analizę wad prawnych w umowie kredytowej. Za sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym uznać więc należy, ażeby pozwana – powódka D. P. dokonując końcowego rozliczenia usług świadczonych na rzecz powódki – pozwanej wzajemnie E. V., jak wynikało z jej maila z dnia 11 sierpnia 2016 roku (k. 93 akt), nie uwzględniła w tym rozliczeniu usług doradztwa prawnego świadczonego w zakresie umowy zlecenia i świadczeń ZUS.

W ocenie Sądu w tym zakresie nie doszło do udzielenia pozwanej – powódce wzajemnej D. P. ani też innej osobie jakiegokolwiek zlecenia.

W ocenie Sądu pozwana – powódka wzajemna D. P. nie wykazała również, że takie zlecenie zostało jej udzielone odnośnie doradztwa w zakresie szkody w związku z zalaniem budynku oraz w zakresie analizy umowy kredytowej. Jak bowiem wynikało z zeznań powódki – pozwanej wzajemnie E. V., wprawdzie zleciła ona „przyjrzenie się” tym sprawom, ale uczyniła to wobec M. O. w ramach prywatnej koleżeńskiej przysługi i nigdy żadna ze stron nie uzgadniała wynagrodzenia z tego tytułu. Co więcej, z zeznań powódki – pozwanej wzajemnie E. V. wynikało, że pomoc M. O. w kwestii zalania budynku sprowadziła się do umówienia jej na spotkanie ze znajomym prawnikiem – adwokatem M. B.. Jednocześnie nie znalazły żadnego potwierdzenia twierdzenia pozwanej – powódki wzajemnej D. P., że w ramach analizy tej sprawy podejmowała ona jakiegokolwiek czynności, w tym związane z zasięgnięciem opinii rzeczoznawcy budowlanego. Odnosząc się natomiast do doradztwa w zakresie umowy kredytowej, to również i w tym przypadku nie znajduje potwierdzenia wskazywana przez pozwaną – powódkę wzajemną D. P. okoliczność, że to zlecenie zostało jej udzielone

Konstatacji tej nie zmienia w ocenie Sądu okoliczność, że M. O. dokumentację przekazaną jej przez E. V. przekazała w dniu 15 lipca 2016 roku (mail – k. 87 akt) pozwanej – powódce wzajemnie D. P., okoliczność ta nie może w żaden sposób dowodzić, że stroną zlecenia była właśnie ona (D. P.), zwłaszcza wobec twierdzeń powódki – pozwanej wzajemnie E. V., że to M. O. miała zająć się tym w ramach koleżeńskiej pomocy. Jest to uzasadnione tym bardziej, że M. O. już w dniu 13 lipca 2016 roku (a więc wcześniej aniżeli przesłała dokumenty pozwanej – powódce wzajemnej) wysłała do powódki – pozwanej wzajemnie E. V. smsa o treści „(...) zapoznałam się z umową zlecenia i umową bankową, lecz niestety nie mam dla Ciebie dobrych wiadomości (...)”. W ocenie Sądu treść tej wiadomości mająca nieformalny, prywatny charakter – potwierdza również to, że stroną zlecenia była M. O., a nie pozwana – powódka wzajemna D. P. reprezentowana przez swojego pełnomocnika M. O..

Niezależnie od powyższego, pozwana – powódka wzajemna D. P. nie wykazała również, że ewentualne zlecenie w tym zakresie wykonała, dowodu powyższe nie może stanowić pismo M. O. z dnia 15 lipca 2016 roku, tym bardziej, że powódka – pozwana wzajemnie E. V. zaprzeczyła, ażeby otrzymała jakąkolwiek pisemną analizę w tej sprawie. Dokument ten jako dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych tam twierdzeń, nadto w żaden sposób nie wynika z niego, że dotyczy on analizy prawnej i wad w umowie kredytowej powódki – pozwanej wzajemnie E. V., zawiera zaś jedynie ogólne warunki udzielenia kredytu przez jeden z banków.

Podobnie przedłożona przez pozwaną – powódkę wzajemną D. P. faktura nie może stanowić dowodu na istnienie i wysokość dochodzonego przez nią pozewem wzajemnym roszczenia Z takimi dokumentami jako dokumentami

prywatnymi nie wiąże się domniemanie prawne, iż ich treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy i potwierdza, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 25/12, LEX numer 1231454). Ocena charakteru takich dokumentów prowadzi jednak do wniosku, że Sąd może wyrokować także w oparciu o nie, ale jedynie w sytuacji, gdy ich treść nie została zaprzeczona w sporze przez stronę przeciwną lub gdy została potwierdzona innymi środkami dowodowymi, co nie miało jednakże miejsca w niniejszej sprawie. Sąd miał przy tym na uwadze, że pozwana – powódka wzajemna D. P. sama pozbawiła się możliwości wykazania kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia powództwa wzajemnego cofając wniosek o przesłuchanie świadka M. O..

W ocenie Sądu pozwana – powódka wzajemna D. P., wbrew ciążącemu na niej obowiązкови wynikającym z treści art. 6 k.c., nie udowodniła, że pomiędzy nią a powódką – pozwaną wzajemnie E. V. doszło do zawarcia umowy, której przedmiotem było świadczenie przez pozwaną – powódkę wzajemną na rzecz powódki – pozwanej wzajemnie usług wyszczególnionych na fakturze numer (...), a także, aby strony uzgodniły zakres zlecenia, czy wysokość wynagrodzenia za dokonane analiz i ażeby analizy takie wykonała.

W świetle powyższego, powództwo wzajemne na podstawie art. 734 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. stosowanego a contrario należało oddalić jako nieudowodnione.

O kosztach postępowania dotyczących powództwa wzajemnego Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanej – powódki wzajemnej D. P. jako strony przegrywającej niniejszą sprawę na rzecz powódki – pozwanej wzajemnej E. V. kwotę 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ustalonych w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zmianami).

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 26 marca 2018 roku